

Arrest

nr. 37 463 van 25 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Stekene, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Stekene van 17 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 12 november 2002 een asielaanvraag in. Deze aanvraag resulteert op 27 maart 2003 in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het hiertegen ingediende beroep bij de Raad van State wordt bij arrest nummer 136 077 van 14 oktober 2004 verworpen.

1.2. Verzoeker diende op 9 oktober 2006 een aanvraag in tot vestiging op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdane.

1.3. Op 7 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing

diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit beroep verwierp bij arrest nummer 9420 van 31 maart 2008.

1.4. Op 5 juli 2008 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13).

1.5. Op 5 juli 2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 december 2008 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, die dit beroep verwierp bij arrest nummer 25 104 van 26 maart 2009.

1.7. Op 2 mei 2009 diende verzoeker voor de derde keer een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 17 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Stekene de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, dezelfde dag ter kennis gegeven, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel (...) 52, § 3 (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving/ verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie (1), aangevraagd op (...) geweigerd

Aan de betrokkenen wordt een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing: Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft zijn nationaal paspoort niet voorgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang, hierbij verwijzend naar artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verwerende partij is de mening toegedaan dat een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat onderdeel is van de bestreden beslissing, niet belet dat de verzoekende partij *"onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 05.07.2008."* Verwerende partij stelt dat verzoeker heeft nagelaten hiertegen een beroep tot nietigverklaring in te stellen en dat dit bevel derhalve definitief is geworden. Volgens de verwerende partij kan de vernietiging van de bestreden beslissing derhalve geen nuttig effect sorteren voor verzoeker.

2.2. Verwerende partij gaat er met haar stelling aan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2008 een bijlage 13 betrof, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, terwijl het huidige bestreden bevel een onderdeel is van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2008 genoot van een tijdelijk en voorwaardelijk verblijfsregime op grond van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, daar hij in dit kader in het bezit was gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning, afgeleverd op 2 mei 2009 en geldig tot 1 oktober 2009. In tegenstelling tot wat verweerder betoogt, heeft verzoeker wel degelijk belang om de bestreden beslissing aan te vechten. Het betreft immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden houdende een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de motivering stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van de burger van de Unie. Ook al verplicht een nietigverklaring van de bestreden beslissing verweerder niet om voor verzoeker een gunstige beslissing te treffen, die vernietiging brengt het bestuur er wel toe

de beoordeling van verzoekers aanvraag tot verblijf over te doen en de door het arrest vastgestelde onregelmatigheid recht te zetten. Hiermee krijgt verzoeker uitzicht op een nieuwe beslissing die gunstig kan zijn en daaraan ontleent hij ontegensprekelijk een deugdelijk belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, dient derhalve verworpen te worden.

2.3. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid als verwerende partij aan. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cfr. RvS 10 juni 1997, nr. 66 659 en RvS 18 december 2001, nr. 101 932, Devos). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cfr. RvS 1 december 1999, nr.83 770, Wijns en De Boeck; RvS 1 juli 2003, nr.121 147, c.v. Intercommunale Haviland). Uit wat hierna volgt blijkt dat de gemeente Stekene, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen, terecht als verwerende partij in de zaak opgeroepen werd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 51, §3 en 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker betoogt als volgt:

*“Aangezien verzoeker dd. 02.05.09 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deed én hij aldan op dezelfde datum een immatriculatie-attest model A afgeleverd kreeg en geldig was tot 01.10.09 (zie stukken 2 én 6);
Aangezien de bestreden beslissing dateert van 17.10.09 dus buiten de in bovenvermelde artikelen termijn van 5 maanden;
Aangezien dit ten overvloede uit de eindgeldigheidsdatum (01.10.09) van het immatriculatie-attest model A, hetwelke verzoeker afgeleverd kreeg; ./..
Aangezien in de hogervermelde artikelen duidelijk wordt gestipuleerd dat indien binnen de termijn van vijf maanden geen beslissing werd meegedeeld ‘een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie’ of ‘een verklaring van inschrijving’ dient te worden afgeleverd aan de ‘betrokkene’;
Aangezien de bestreden beslissing dan ook onbetwistbaar de hogervermelde artikelen schendt;
Aangezien – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig – dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de beslissing tot weigering van verblijf, met zich meebrengt;”*

3.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn eerste middel.

3.3. De bestreden beslissing werd getroffen door de gemachtigde van de burgemeester op grond van zijn autonome bevoegdheid die hem in dit verband wordt toegekend op grond van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeentelijke autoriteiten wijst op de toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan zich niet dienstig steunen op de toepassing van artikel 51, §3, van het Vreemdelingenbesluit dat handelt over de mogelijkheid voor de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris om een beslissing te treffen ten opzichte van de burger van de Unie. Gelet op het feit dat verzoeker verklaart de Russische nationaliteit te hebben, is voormeld artikel van het Vreemdelingenbesluit dan ook niet van toepassing en kan hij hiervan de schending niet dienstig opwerpen. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit betreft het geval waarin een familielid van de burger van de Unie alle vereiste documenten heeft overgemaakt, die opgesomd worden in artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing strekt er echter toe conform artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit vast te stellen dat verzoeker niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, aangezien vastgesteld wordt dat hij geen nationaal paspoort heeft overgemaakt. De

schending van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit kan derhalve evenmin dienstig worden opgeworpen.

Het betoog van verzoeker mist juridische grondslag. Derhalve is het eerste middel ongegrond.

3.4. In een tweede middel werpt verzoeker het volgende op: *“de bestreden beslissing schendt minstens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het arrest nummer 9420 van 31.03.08 van de 2de kamer van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ondermeer de volgende overweging:

“De vestiging is krachtens de Vreemdelingenwet het hoogste verblijfsrecht dat een vreemdeling in België kan verkrijgen. Dit brengt met zich mee dat de vreemdeling die de vestiging aanvraagt zorgvuldig dient te zijn en er van haar een medewerkingsplicht wordt verwacht. De bestreden beslissing stelt in een determinerend motief dat verzoeker zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist. ... Het voorleggen van een document dat krachtens artikel 2 is vereist is een wettelijke voorwaarde. Uit de aanvraag tot vestiging van 9 oktober 2006, ondertekend door verzoeker, blijkt dat zijn identiteit werd vastgesteld aan de hand van een verklaring op eer maar dat geen paspoort werd overgelegd. Een verklaring op eer is geen document in de zin van artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat hij “in de totale onmogelijkheid was, is en steeds zal blijven om identiteits- en nationaliteitsbewijzen te kunnen bekomen” maar stelde het bestuur hiervan niet in kennis op het moment van de aanvraag of voor het nemen van de bestreden beslissing (eigen onderlijning door verzoeker”.

Dit – alsook het feit dat art. 2 Vreemdelingenwet in fine een uitzondering voorziet:

(...)

Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Bracht verzoeker ertoe begin juli 2008 een nieuwe aanvraag te doen.

Deze aanvraag werd afgewezen om reden dat “betrokkene heeft zijn identiteit niet bewezen”. Het beroep tot nietigverklaring van verzoeker hiertegen werd bij arrest nr. 25.104 van 26.03.09 van de 2de kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen o.b.v. volgende overwegingen:

“In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing niet heeft geantwoord op zijn voorgehouden onmogelijkheid om andere identiteitsdocumenten dan een geboorteakte en een huwelijksakte voor te leggen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in het kader van huidige aanvraag zijn reden van onmogelijkheid om identiteitsdocumenten bij te brengen heeft kenbaar gemaakt.”

En

“Verder toont verzoeker geenszins aan dat hij in het kader van de huidige aanvraag die het voorwerp van het beroep uitmaakt aan het bestuur te kennen gaf in dergelijke onmogelijkheid te verkeren”.

Verzoeker deed op 02.05.09 een nieuwe aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en voegde ondermeer een attest van 17.04.09 van het Consulaat-generaal van de Russische Federatie, waarin expliciet werd bevestigd dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om in België een nieuw Russisch paspoort te bekomen (zie stuk 4).

Het bestuur was aldus nu weldegelijk op de hoogte van de onmogelijkheid waarin verzoeker verkeerd alsmede van het bewijs ervan! Dit maakt dan ook dat het aanvraagdossier volledig was.

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (én dus niet de uitzondering toestaat van art. 2, in fine Vreemdelingenwet), maakt dat zij van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloot is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.

./..

Aangezien – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig – dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de beslissing tot weigering van verblijf, met zich meebrengt;”

3.5. In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn tweede middel.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

3.9. De bestreden beslissing is, zoals supra gesteld werd, gebaseerd op artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit. De vereiste bewijsdocumenten waarnaar voormeld artikel van het Vreemdelingenbesluit verwijst, zijn opgesomd in artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit, dat als volgt luidt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2 ° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6 °, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.10. In het kader van een vestigingsprocedure is het van belang om een bewijs van identiteit over te maken, zoals het vastgesteld werd door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 25 juli 2002 in de zaak C-459/99. Artikel 52, §2, 1 °, van het Vreemdelingenbesluit verwijst

naar de toepassing van artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “(...)De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht. (...)”

3.11. Uit het voormelde volgt dat een familielid van de burger van de Unie om zijn verblijfsrecht erkend te zien, hetzij de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten dient over te maken, namelijk een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, hetzij op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

3.12. Verzoeker heeft blijkens zijn verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier bij zijn in punt 1.7. bedoelde aanvraag een niet gedateerd attest van het Consulaat-generaal van de Russische Federatie te Antwerpen neergelegd dat als volgt luidt: « (...) Je, soussigné(...), atteste par la présente que selon la législation de la Fédération de Russie en vigueur le passeport internationale russe (même périmé) est le document principal permettant à son titulaire d'obtenir un nouveau passeport auprès d'un poste diplomatique russe à l'étranger. Dans le cas présent le demandeur, M.G.M.,(...) n'est pas en possession de ce document. La seule pièce d'identité qui lui peut être délivrée (après une requête spéciale qui prend 2 mois et coûte 72 euros) est le Certificat de rapatriement permettant à un citoyen russe de regagner son pays et mettre là-bas tous les documents à l'ordre. La présente attestation est délivrée pour servir et valoir ce que de droit. (...)”

3.13. Verzoekers betoog spitst zich toe op de in artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vermelde voorwaarde om een paspoort over te maken. Verzoekers standpunt is dat hij het bewijs aangebracht heeft van de onmogelijkheid een paspoort te verkrijgen op grond waarvan hem het verblijfsrecht niet mocht geweigerd worden. Het in punt 3.12. vermelde stuk is geen paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “(...) De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.” Verzoekers attest valt niet onder de gevallen die geregeld worden in de Eerste afdeling van Hoofdstuk I van Titel I bis van het Vreemdelingenbesluit, dat handelt over de toegang tot het grondgebied en het verblijf van ten hoogste drie maanden.

3.14. Noch in de Vreemdelingenwet noch in het Vreemdelingenbesluit noch in de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bepaald dat indien een vreemdeling die een familielid is van de burger van de Unie in de onmogelijkheid verkeert om in België een nationaal paspoort te verkrijgen, diens aanvraag om verblijf niet geweigerd kan worden. In het kader van de toepassing van artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit, dat verwijst naar de toepassing van artikel 52, §2, van het Vreemdelingenbesluit, volstaat de vaststelling dat verzoeker geen paspoort heeft overgemaakt. Verzoeker betwist deze vaststelling ook niet en zij wordt trouwens bevestigd door het in punt 3.12. bedoelde attest waarin vermeld is dat verzoeker niet in het bezit is van (zelfs) een verstreken paspoort. De Raad leest verder in het in punt 3.12 bedoelde attest niet dat verzoeker in de onmogelijkheid is een Russisch paspoort te verkrijgen. Het attest strekt ertoe te stellen dat verzoeker niet in het bezit is van een verstreken Russisch paspoort, wat hem de mogelijkheid zou verschaffen om een nieuw paspoort te verkrijgen in België. Het attest stelt verder dat na een tweetal maanden waarin onderzoek geleverd wordt naar verzoekers toestand, een “Certificat de rapatriement” kan afgeleverd worden zodat verzoeker kan terugkeren naar het land van oorsprong om aldaar een nieuw paspoort te verkrijgen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, weidt verzoeker niet uit over zijn onmogelijkheid om in Rusland een dergelijk paspoort te verkrijgen, minstens toont hij niet aan dat hij dit aangetoond heeft bij zijn in punt 1.7. bedoelde aanvraag.

3.15. Zelfs al toont het in punt 3.12. bedoelde attest de onmogelijkheid van verzoeker aan om een paspoort te verkrijgen, quod non, dan ontheft dit verzoeker niet van de voorwaarde vermeld in artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet om een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel over te maken. Verzoeker kan derhalve niet dienstig stellen dat “het aanvraagdossier volledig was”. Op geen enkele wijze kan dit gelezen worden in de door verzoeker aangehaalde arresten van de Raad.

3.16. Op grond van de gegevens die voorliggen in onderhavige zaak acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de burgemeester in het kader van zijn bevoegdheid, die gestoeld is op artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit tot het besluit komt dat *“betrokkene (...) zijn paspoort niet (heeft) voorgelegd”*.

3.17. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de burgemeester bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dientengevolge is het tweede middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA